

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1120/2022
15.06.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Милош Вучићевић, адвокат из ..., против тужене Основне школе „Петар Лековић“ са седиштем у Пожеги, коју заступа Општински правобранилац у Пожеги, ради исплате разлике зараде, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против решења Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 745/21 од 14.12.2021. године, у седници одржаној 15.06.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ решење Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 745/21 од 14.12.2021. године и предмет враћа другостепеном суду на поновно одлучивање о жалби тужене.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожеги П1 14/19 од 22.12.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и обавезана тужена да јој на име разлике у заради, за период од 01.02.2015. године до 28.02.2018. године, исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате, ближе означене тим ставом изреке. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужилци на име трошкова поступка плати износ од 123.894,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде, до исплате.

Решењем Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 745/21 од 14.12.2021. године, одбачена је као недозвољена жалба ББ, изјављена за тужену Основну школу „Петар Лековић“ из Пожеге, против пресуде Основног суда у Пожеги П1 14/19 од 22.12.2020. године.

Против правноснажног решења донетог у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилца је поднела одговор на ревизију.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. и члана 420. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужене основана.

Из списка произлази да је по тужби тужиље, ради исплате увећане плате, у поступку пред првостепеном судом, након изјашњења Државног правобранилаштва Одељења у Ужицу да није законски заступник тужене школе и да заступа само оне установе чији је оснивач Република Србија, тужену школу је по овлашћењу (пуномоћју) директора тужене школе ББ бр. ... од 18.03.2019. године, заступао Општински правобранилац и заменик Општинског правобраниоца у Пожеги, коме је и достављена првостепена пресуда.

У поступку по жалби коју је изјавио директор тужене школе, у складу са дописом Апелационог суда од 17.03.2021. године, Државно правобранилаштво-Одељење у Ужицу, доставило је суду акт којим поново указују да то правобранилаштво није заступник тужене по закону, јер Република Србија није оснивач тужене установе, те да се не може изјашњавати у погледу сагласности са предузетим радњама лица која су заступала тужену у наведеном предмету, обзиром да је за то надлежно правобранилаштво локалне самоуправе и у том правцу достављени су докази.

Другостепени суд је оцењујући дозвољеност изјављене жалбе, нашао да је жалба коју је поднео за тужену ББ, изјављена од стране неовлашћеног лица, обзиром да је тужена школа, чије се финансирање обезбеђује из буџета Републике Србије, јавна установа коју по закону заступа Државно правобранилаштво у смислу члана 11. Закона о правобранилаштву, због чега је исту одбацио као недозвољену, применом члана 389. став 1. ЗПП.

По налажењу Врховног касационог суда, основано се наводима ревизије указује да је у поступку пред другостепеним судом, учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1, у вези са члановима 389. став 1. и 378. став 3. ЗПП.

Одредбом члана 11. става 2. Закона о правобранилаштву („Службени гласник РС“ бр.55/2014), регулисана је надлежност Државног правобранилаштва у погледу заступања на основу закона пред судовима, арбитражама, органима управе и другим надлежним органима, под одређеним условима који морају бити кумулативно испуњени. Наиме, Државно правобранилаштво заступа на основу закона, јавне установе чије се финансирање обезбеђује из буџета Републике Србије, у правним поступцима у којима учествује као странка или умешач о чијим имовинским правима и обавезама се одлучује у том поступку, што је другостепени суд имао у виду ценећи дозвољеност изјављене жалбе. Међутим, другостепени суд је пропустио да цени да ли је оснивач тужене установе Република Србија, што је један од релевантних кумулативних услова које захтева наведена материјалноправна норма, а на коју околност је указивано у првостепеном и другостепеном поступку и у том правцу су достављени докази.

Уколико је оснивач тужене установе локална самоуправа, другостепени суд је пропустио да цени дозвољеност ревизије са становишта правилне примене одредаба члана 52. Закона о правобранилаштву, којом је регулисана надлежност правобранилаштва аутономне покрајине и правобранилаштва јединице локалне самоуправе. Осим тога, другостепени суд није имао у виду и одредабу члана 126. Закона о основама система образовања и васпитања („Службени гласник РС“ бр.88/2017...129/2021) којом је прописана надлежност и одговорност директора

установе, између осталог и обављање послова у складу са законом и статутом установе (став 4.) и с тим вези, на који начин је предвиђено заступање и представљање тужене основним општим актом установе (статутом основне школе).

Из наведених разлога, другостепено решење је морало бити укинито и предмет враћен другостепеном суду на поновно одлучивање о изјављеној жалби.

У поновном поступку другостепени суд ће, имајући изложено у виду, поново ценити дозвољеност изјављене жалбе, уз правилну примену одредаба парничног поступка и материјалног права, и донети закониту и правилну одлуку.

На основу изнетог, применом члана 415. став 1. у вези члана 420. став 3. и 6. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић